

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

31. Kamp mot fienden.

Henvisninger: Stories of my Grandmother, s. 73-79, 141, 142.
Life Sketches, s. 136-141.

Tekst for dagen: Jakob 4,7.

1.scene: En syk baby.

Mange ganger mens hun holdt på med å skrive ned undervisningen som Herren hadde gitt til de første adventtroende, prøvde Satan å stanse søster Whites arbeide, for han ønsket ikke at folket skulle høre Herrens budskaper. Noen ganger gjorde han dette ved å skape sykdom i søster Whites nærmeste familie, enten hos hennes mann eller hos barna. En av de første gangene dette hendte, var i 1850, bare seks år etter søster White begynte sitt arbeid som Herrens budbærer. På denne tiden bodde bror og søster White midlertidig hos familien Harris i Centerport, New York. De hadde sin lille sønn, Edson sammen med seg. En dag skulle de følge pastor Rhodes til kanalbåten, og siden det bare var ca. tre kilometer til kaien ble søster White med dem, og overlot lille Edson som bare bar ett år gammel, til Clarissa, barnepleiersken.

Da de kom tilbake, møtte fru Harris dem i døren og ropte: "Lille Edson holder på å dø!" De løp bort til sengen hans og fant ham bevisstløs og med lukkede øyne, og de små armene var helt blå. Søster White forsøkte å snakke med stø stemme og sa: "Vårt eneste håp er Gud. La oss kalle sammen menighetens eldste og be øyeblikkelig."

"Hva kan vi gjøre?" sukket pastor White. "Pastor Rhodes er den eneste predikanten i nærheten og han er på vei til Michigan." Uten å vente på svar, skyndte han seg ned, hoppet i vognen og kjørte så fort som hesten Charlie kunne, tilbake til byen og langs med kanalen etter båten. Åtte kilometer lenger nede tok han igjen båten. Pastor Rhodes gikk av båten og de skyndte seg tilbake til Harris' hjem.

Der oppe på det lille rommet ba de og salvet den lille babyen. Straks åpnet han øynene sine og smilte. Gud hadde svart på deres bønn.

Ikke lenge etter dette, prøvde Satan igjen. Omkring midnatt, begynte lille Edson å skrike. De skyndte seg inn til ham, og fant at Clarissa holdt ham i armene sine. Han klynget seg inn til henne, fra seg av redsel. Av og til slapp han henne og fektet i luften med begge hender og skrek: "Nei, nei, nei!" "Han ser noe som skremmer ham," sa hans far. "Det er noe som er usynlig for oss." "Ja," svarte Ellen. "Jeg er sikker på at Satan har sendt en av sine engler for å plage barnet." Igjen knelte de ned i bønn. Pastor White refset den onde ånden i Jesu navn. Straks falt lille Edson i søvn og våknet ikke for neste morgen.

Dagen etter skulle pastor White dra til Auburn for å hente de første eksemplarer av et blad som de hadde trykt. Han var fremdeles skrøpelig, men han var fast bestemt på at ingen ting skulle stoppe ham fra å få bladet ut. Søster White reiste med ham og kjørte vognen de ca. 10 kilometerene til Auburn. Underveis ble pastor White bedre. Alle Satans knep hadde ikke forsinket bladet en eneste dag.

2.scene: Satan prøver igjen.

De tok de trykte bladene med seg hjem og kalte sammen hele familien for å brette og adressere dem. Dette var mye arbeide og de hadde nesten ikke tid til å spise, men til slutt var arbeidet

gjort. Da var bror og søster White på farten igjen. Siden de hadde lånt bort sin egen hest, Charlie, og vognen til en annen predikant som skulle ut og reise, måtte de selv kjøre i en kjerre. James og Ellen White satt på det høye setet foran. Plutselig ble hestene skremt, og vognen ble kastet mot en bratt skråning og velte. (Fjern vognen, sett opp ~~30~~) De kom krypende frem under vognen og kom seg på bena igjen. "Er du skadet, Ellen?" "Nei, hvordan er det med deg?" "Jeg er heller ikke skadet." Så fikk de rettet opp vognen og dro videre mens de sang en takkesang.

Ikke lenge etter ble barnepleiersken alvorlig syk. Hun ble også helbredet ved bønn. Igjen ble Satans plan om å stanse deres arbeid ødelagt.

Omtrent på denne tiden skrev søster White til sin venninne fru Bates, hun sa: "Å, hvilke kamper vi har måttet kjempe mot fienden siden vi begynte å gi ut våre blad. Vi har måttet be og be og be og vi har måttet tro, tro, tro. Det er bare på den måten vi har vært i stand til å leve." Søster White fikk se at Satan ønsket å stanse bladet, fordi det kunne nå til steder hvor Guds tjenere ikke kunne komme. De var fristet til å bli motløse, men jo flere vanskeligheter den onde skaffet dem, jo mer alvorlig ba de og jo mer utrettelig arbeidet de.

Satan forsøkte på mange måter å stanse søster Whites arbeide. Ved en anledning, en tid senere, sa søster White til guttene sine. "I dag må vi gjøre oss i stand til reisen til Windsor til Sabbaten. Vi må gjøre ren vognen. Etter så mange mil på sølete veier er den virkelig et sørgelig syn. Så trillet de frem vognen og Edson vasket den grundig. Den andre sønnen Willie, tok ned de fillete sidegardinene og hjalp moren med å vaske og sy dem i stand. De lappet og vasket oljelærretet på setene og la dem til tørk. De skulle reise tidlig fredag morgen, for Windsor var en hel dags reise borte.

Da Willie fredag morgen åpnet staldøren for å ta ut hestene, Jack og Jim, ropte han: "Mor, å, mor, kom og se hva som har hendt." De to store vannbøttene og baljen som de hadde brukt da de vasket vognen var knust og trampet i stykker. Gardinene og setetrekkene som de hadde gjort så pent i stand var revet i strimler. Søster White sukket da hun så på ødeleggelsene omkring seg.

Men da hun så hesten, stakkars gamle Jack, stå og skjelve av smerte fra et gapende sår i siden, kunne hun ha grått. Synderen var naboens arbeidshest som delte stallen med de to kjørehestene. Han hadde gått løs og brukt mye av natten til å ødelegge. Jim, den andre hesten, var uskadd. Han hadde fått av seg grimen og kom seg unna. Willie fant ham klemt mellom vognen og stallveggen. Jack prøvde å fortelle om sine lidelser ved å knekke sørgmodig.

Søster White tok et overblikk over skaden og sa til guttene: "Dere vet hvem som har ansvaret for dette. Det er vår store fiende som alltid prøver å gjøre oss motløse. Men skal han få lov? Nei, aldri. Vi må nok utsette møtet i Windsor denne gangen. Men vi skal dra dit siden.

Når Satan prøver å gjøre oss motløse, la oss da huske søster Whites opplevelser og be Jesus om å hjelpe oss.

Jesus er alltid i stand til å stanse Satan fra å hindre hans arbeide.